

Arrest

nr. 234 402 van 24 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2020.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat L. RECTOR en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

X, verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent katholiek. U werd geboren op X in Bogota. U ging er naar school en studeerde in 1989 af aan de middelbare school. Vervolgens bleef u twee jaar thuis. Daarna ging u studeren aan de universiteit San Tomas en San Buenaventura. U studeerde Filosofie en Theologie en studeerde af in 1998. In 1997 begon u te werken op het Collegio Cardinal Pacelli. Van 2 maart 1998 tot 30 november 1998 werkte u in het Collegio Alvernia, telkens als leraar. Op 18 augustus 1998 kon u beginnen werken voor de kamer van volksvertegenwoordigers als kabinetsassistent van achtereenvolgens parlementsleden X, X en X van de conservatieve partij. U deed dit tot 1 februari 2002. Hierna zat u vele jaren thuis en maakte u kleren voor priesters. In 2012 begon u

dan te werken voor het ministerie van onderwijs te Bogota. U diende afwezige leerkrachten te vervangen. U deed dit tot 30 november 2019. In 2013 ging u drie maanden vrijwilligerswerk doen in Uruguay. Van augustus 2016 tot mei 2017 ging u naar Texas om les te volgen aan het Assumption seminary voor priesters aangezien u priester zou worden. U stopte er echter mee omdat u op te korte tijd Engels moest leren. Daarnaast deed vanaf februari 2018 ook vrijwilligerswerk in de parochie San Bernardino in Soacha (departement Cundinamarca, Bogota). U gaf er muziekles en creëerde voor kinderen van ontheemden en voormalige guerrillaleden. U bent niet getrouwd. Uw ouders en zus wonen nog in Bogota.

In september 2001 werd uw toenmalige partner, J. (...), vermoord. Hij zette zich als adviseur in voor het vredesproces en werd omwille van deze reden vermoord. Hij had eerder al vele bedreigingen ontvangen van 'autodefensas'. Hij zou vermoord zijn in opdracht van Carlos Castaño, een paramilitair. In 2012 ontving u zelf plots bedreigingen van personen die u benoemden als "het vriendje van J. E. R. (...)". U ging klacht indienen en heeft er daarna niks meer van vernomen. De komende jaren kende u geen problemen. U ging als vrijwilliger in Soacha les geven aan ontheemden of kinderen van voormalige guerrillastrijders. Doordat er veel ontheemden naar de regio waren komen wonen zijn de plaatselijke scholen hier niet op voorzien. U deed dit werk op uitnodiging van een priester van de parochie San Bernardino. Op 7 september 2019 wordt u plots door onbekenden aangevallen in Soacha. Na uw vrijwilligerswerk was u die dag onderweg met uw fiets en werd u van uw fiets gegooid en geslagen. Er werd u door de aanvallers gezegd dat u zich beter niet meer in de buurt zou vertonen en dat u "een Janet was die de guerrilla steunde". U was gewond aan uw hoofd en mentaal aangedaan en had een maand nodig om volledig te herstellen. U besloot nadien dat u het land diende te verlaten. U bleef nog werken tot 30 november 2019 en bleef ook uw vrijwilligerswerk uitvoeren. De locatie van de lessen werd om veiligheidsredenen wel veranderd. In december 2019 kocht u dan een ticket naar België. Eind januari 2020 ging u over het voorval nog klacht neerleggen bij de Personeria Municipal de Soacha, bij de Defensoria del Pueblo en bij de Procuraduría General de la Nación. Vervolgens heeft u op 1 februari 2020 Colombia met het vliegtuig verlaten. Bij aankomst op Zaventem op 2 februari 2020 wordt u gecontroleerd door de luchtvaartpolitie. U krijgt in eerste instantie een beslissing tot terugdrijving omdat u verklaarde omwille van toerisme en een vriendenbezoek naar België te zijn gekomen. U kon deze motieven echter niet staven. U verklaarde geen verzoek om internationale bescherming (asiel) te willen aanvragen wanneer dit door de politie werd gevraagd. U weigerde te vertrekken op 3 februari 2020. Op 4 februari 2020 dient u uiteindelijk op de luchthaven een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Colombia vreest u problemen te kennen en eventueel gedood te worden omwille van uw vrijwilligerswerk met kinderen van ontheemden en voormalige guerrillastrijders en omdat u homoseksueel bent.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort neer (ingehouden door de luchtvaartpolitie), uw identiteitskaart, de identiteitskaarten van uw vader, moeder, zus en neefje, uw militaire kaart, uw diploma's van de universiteit, uw diploma van het middelbaar onderwijs, bewijzen van uw tewerkstelling aan de collegio's, bij de kamer van volksvertegenwoordigers en voor het ministerie van onderwijs, uw doopattest, de kerkelijke huwelijksakte van uw ouders, krantenartikelen over de moord op J. E. R. (...), uw klacht van 2012, een document over de geweldssituatie in Soacha, uw aangifte bij de Personeria Municipal de Soacha dd. 21/1/2020, de Defensoria del Pueblo dd. 21/1/2020 en Procuraduría General de la Nación dd. 17/1/2020, het antwoord van de Personeria Municipal de Soacha dd. 11/2/2020, een brief van de parochie over uw vrijwilligerswerk dd. 27/01/2020, een brief van het diocesis over uw vrijwilligerswerk dd. 20/01/2020, verschillende artikels over het geweld tegen LGBT in Colombia, artikels over geweld tegen leerkrachten in Colombia, foto's van uw verwondingen opgelopen in september 2019, twee recente attesten van goed gedrag en zeden, en enkele pasfoto's van uw overleden partner J. E. R. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat omtrent het incident dat geleid heeft tot uw vertrek uit Colombia ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt. U haalde aan op 7 september 2019 in Soacha aangevallen te zijn door onbekenden waarbij u werd geslagen en beledigd. Na deze aanval bent u nog enkele maanden, bijna 5 maanden, in Colombia gebleven zonder enig verder probleem. U verliet Colombia pas op 1 februari 2020. U bent in die maanden ook blijven verder werken en bleef ook uw vrijwilligerswerk uitvoeren tot het einde van het schooljaar op 30 november 2019 (CGVS, p. 14, 21, 22). U werd in deze periode niet meer bedreigd en kende ook geen verdere problemen (CGVS, p. 20, 21). Dit in tegenstelling tot uw verklaringen: uw belagers zouden u nadrukkelijk gezegd hebben zich niet meer in de wijk te vertonen (CGVS, p. 20). U ging dan wel niet meer naar hetzelfde klaslokaal maar bleef wel lesgeven in dezelfde parochie, San Bernardino (CGVS, p. 20). Men kan aannemen dat het voor uw belagers, die volgens uw verklaringen mogelijk deel uitmaken van een paramilitaire organisatie, (aangezien deze gekant zijn tegen het ondersteunen van voormalige guerrillaleden) of van de guerrilla zelf (CGVS, p. 20), al snel duidelijk moet geweest zijn dat u nog steeds actief was als vrijwilliger. Bovendien is het opvallend dat de priester voor wie u dit vrijwilligerswerk deed en uw twee andere collega's geen problemen kenden met hun werk (CGVS, p. 20).

Daarnaast blijkt dat uw aanvallers u nooit bij u thuis zijn komen zoeken en ook uw familie werd met rust gelaten (CGVS, p. 21), nochtans zeiden ze op de hoogte te zijn geweest van uw woonplaats (CGVS, p. 10, 20). Verder is het merkwaardig dat u niet onmiddellijk klacht bent gaan indienen na het incident op 7 september 2019. U diende pas de tweede helft van januari 2020, enkele dagen voor uw vertrek uit het land, een klacht in bij de Procuraduria general de la nacion republica de Colombia, de Defensoria Del Pueblo en bij de Personeria Municipal de Soacha (CGVS, p. 10, 21). Gevraagd waarom u niet eerder een klacht indiende verklaarde u dat dit niet mogelijk was omdat u het ten eerste zeer druk had op uw werk en lange dagen moest werken en dit daardoor niet kon doen (CGVS, p. 10, 21), en dat deze instanties gesloten zijn op zaterdag en zondag (CGVS, p. 21). Ten tweede, zo verklaart u, waren er in Colombia op het einde van het jaar veel protesten en stakingen waardoor deze instellingen gesloten waren (CGVS, p. 10, 21). Er waren inderdaad veel problemen in Colombia maar uw problemen dateren reeds van 7 september 2019, dus van een tijd voordien. Ten derde verklaarde u dat toen u eindelijk tijd had om naar deze instellingen te gaan ze gesloten waren wegens het gerechtelijk verlof en u diende te wachten tot januari (CGVS, p. 10, 21). Bovendien had u ook naar de politie kunnen gaan, iets wat u niet heeft gedaan omdat deze volgens uw verklaringen connecties hebben met verschillende groeperingen (CGVS, p. 21). Deze afwachtende houding van iemand die al jaren eerder slachtoffer was van bedreigingen omwille van connecties met een politicus die zich inzette voor het vredesproces ondermijnt alleszins de ernst en geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Daarnaast bent u ook nog lange tijd na deze feiten in uw regio in Colombia gebleven. Het incident vond plaats op 7 september 2019 en u heeft het land maar op 1 februari 2020 verlaten. U stelt dat u niet eerder kon vertrekken omdat uw arbeidscontract nog niet afgelopen was en u daarom niet zomaar kon vertrekken. Mocht u eerder vertrokken zijn zou dit als iets ernstig worden aanzien (CGVS p. 22). Gevraagd waarom u dan niet in december 2019 bent vertrokken, toen het schooljaar was afgelopen, verklaart u dat u eerst nog Kerst wou vieren met uw familie (CGVS, p. 22). Het dient geen betoog dat deze houding niet strookt met uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Er kunnen ook de nodige vraagtekens worden gesteld bij de motieven van de daders van het incident. Hoewel u foto's neerlegt van uw verwondingen na dit incident kan u er niet veel over zeggen. U werd door enkele jongeren van 18 jaar van uw fiets geduwd en geslagen (CGVS, p. 19, 20). U kan niet met zekerheid zeggen dat deze tot een paramilitaire groepering of een guerrillagroepering behoren (CGVS, p. 20). Ze zeiden u enkel zich niet meer in de wijk te vertonen als u geen problemen wou (CGVS p. 10). Verder verklaarde u dat ze zeiden dat u "die Janet was die de guerrilla hielp" (CGVS p. 21). Zelfs al zou u toen aangevallen zijn omwille van uw seksuele geaardheid, dan nog is het feit dat u eenmalig van uw fiets werd geduwd en geslagen niet van die aard om u daarom internationale bescherming toe te kennen. Hierna hebben er zich geen incidenten meer voor gedaan. Men is u nooit thuis komen zoeken (CGVS, p. 21) en ook uw familie kende er geen problemen door (CGVS, p. 21). Er dient te worden opgemerkt dat u zelf als reden voor het stoppen met uw werk als leraar en het vrijwilligerswerk opgeeft dat uw contract was afgelopen (CGVS, p. 21-22) en dat de vakantie van start ging (CGVS, p. 21). U maakt geen melding van uw problemen (CGVS, p. 21).

Inzake de problemen die zich eerder hebben voorgedaan kan u geen actuele vrees aantonen. De moord op uw partner, J. E. R. (...), dateert al van bijna 20 jaar geleden. Hij werd op 5 september 2001 neergeschoten in de kelder van zijn appartementsgebouw door leden van de Autodefensia Unio de Colombia van Carlos Castaño. Hij werd vermoord omwille van zijn inzet voor het vredesproces (CGVS, p. 7, 8). U was lange tijd in de rouw en had psychologische hulp nodig maar kende hier in de jaren nadien geen problemen door. U kon uw werk als assistent van een volksvertegenwoordiger blijven doen. In 2012 zou u dan plots bedreigd zijn, u kreeg enkele opmerkingen. Men zou u verteld hebben dat u "het lief was van J. E. R. (...)" (CGVS, p. 8). U ging klacht indienen tegen onbekenden en hoewel u

stelt dat u niks vernam van opvolging van de klacht heeft hierdoor verder geen enkel probleem meer gekend (CGVS, p. 8, 9). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u hier al die jaren later nog problemen zou door kennen, temeer daar u niet langer politiek actief bent (CGVS, p. 13).

Wat betreft de door u naar voren geschoven asielmotieven met betrekking tot uw seksuele geaardheid komt het CGVS tot de volgende vaststellingen. Vooreerst wil het CGVS benadrukken dat het uw seksuele geaardheid niet in vraag stelt. Bij het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming heeft het Commissariaat-generaal kennis genomen van, en houdt het rekening met de huidige situatie van homoseksuelen in Colombia. Bijgevolg werd uw aanvraag met betrekking tot uw individuele situatie en uw persoonlijke vrees voor vervolging met omzichtigheid onderzocht. Algemene informatie betreffende de situatie van LGBTIQ in Colombia werd toegevoegd aan de blauwe farde van het administratieve dossier.

In het licht van de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is het CGVS zich ervan bewust dat de situatie van homoseksuelen personen niet gemakkelijk is in Colombia en dat er zich problemen kunnen voordoen. Het CGVS is er zich tevens van bewust dat er discriminatie kan zijn. Het Commissariaat-generaal wijst er echter op dat discriminatie slechts in bijzondere omstandigheden overeenstemt met vervolging en dit wegens hun ernst en/of frequentie. In het kader van een verzoek om internationale bescherming dient de verzoeker echter concreet te bewijzen dat hij persoonlijk redenen heeft om vervolging te vrezen, wat u in dit geval niet hebt kunnen doen.

De daden waaraan u vreest te worden blootgesteld in geval van terugkeer naar uw land, overtuigen het CGVS niet van het bestaan van een risico voor u in geval van terugkeer naar uw land. In dit geval wijst deze beoordeling er niet op dat er, wat u betreft, in geval van terugkeer naar het land een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Bovendien ziet het CGVS geen enkel ander element dat toelaat te oordelen dat u ernstige redenen hebt om vervolging te vrezen of dat u een risico op ernstige schade loopt.

Hoewel u in het algemeen stelt dat er homofob gedrag voorkomt in Colombia (CGVS, p. 11) en zeker in Soacha en u in Colombia soms uitgelachen of beledigd werd (CGVS, p. 18) omwille van uw geaardheid stelt het Commissariaat-generaal vast dat u 49 jaar bent en dat u al jaren werkte als leerkracht (CGVS, p. 14), en dus in het bezit bent van twee diploma's (CGVS, p. 4, 5). U bent dus financieel onafhankelijk en uit uw verklaringen blijkt dat uw seksuele geaardheid u niet heeft belet gedurende verschillende jaren in Colombia een beroepsleven te leiden. Het volstaat niet dat u verwijst naar de algemene situatie van homoseksuelen personen in Colombia, u dient uw vrees in concreto aan te tonen. Dat u het incident dat u overkwam op 7 september 2019 eveneens linkt aan uw homoseksualiteit kan niet volledig overtuigen. Wanneer u werd gevraagd wat de jongeren die u van uw fiets duwden zeiden, verklaarde u dat ze u zeiden dat u niet meer mocht terugkeren of dat u de gevolgen wel zou dragen (CGVS, p. 20). Wanneer deze vraag wordt herhaald voegt u eraan toe dat ze u ook sloegen (CGVS, p. 20). Pas later verklaart u plots dat ze u ook zeiden "het is die Janet die de guerrilla helpt" (CGVS, p. 21). U gevraagd hoe ze dan wel wisten dat u homoseksueel was, u heeft het immers slechts aan priester R. (...) verteld en niemand anders was op de hoogte, verklaart u dat u een jongen als afscheid had omhelsd en ze zo tot die conclusie zijn gekomen.

Daarnaast verklaart u zelf nooit eerder enig probleem ondervonden te hebben omwille van uw geaardheid (CGVS, p. 18). Zelf kende u geen problemen of ondervond u geen discriminatie. U stelt wel dat u door uw homoseksualiteit u steeds moet opletten wat u doet. Hoewel u niet aan mensen vertelde dat u homoseksueel was, blijkt uit uw verklaringen dat u een relatief normaal leven kon leiden in Colombia. U ging bijvoorbeeld met uw partner J. E. R. (...) mee naar zijn huis en soms iets uit drinken (CGVS, p. 16), zij het niet in gaybars. Daarnaast gaat u soms naar de film (CGVS, p. 14) of naar een sauna (CGVS, p. 17) en vertoonde u zich dus in het openbaar. Hieruit kan worden afgeleid dat u kon deelnemen aan het gewone openbare leven in Colombia. Daarnaast benadrukt het Commissariaat-generaal eveneens dat u in de loop der jaren verschillende homoseksuele relaties en contacten hebt gehad (CGVS, p. 17). Hieruit blijkt dat u wel degelijk een leven kon uitbouwen als homoseksueel.

Hoewel u uw familie nog niet expliciet heeft verteld over uw geaardheid vermoedt u wel dat ze ervan op de hoogte zijn (CGVS, p. 16). U ging immers veel bij J. (...) logeren en u bent niet getrouwd (CGVS, p. 16). U denkt dat uw ouders het er moeilijk mee zouden hebben mocht u het hen expliciet vertellen (CGVS, p. 16). Echter blijkt uit uw verklaringen dat uw vader u ook getroost heeft na de dood van J. (...), en dat hij toen wel vermoedde dat er meer aan de hand was (CGVS, p. 16). Hieruit kan worden gesteld dat uw familie u indien nodig de nodige steun zal verlenen. Daarnaast is ook uw beste vriend en priester R. (...) op de hoogte van uw geaardheid en maakt hij hier geen problemen van (CGVS, p. 18).

Na rekening te hebben gehouden met alle elementen van uw profiel, en met de documenten die u hebt ingediend, mag het risico dat u wordt vervolgd in geval van terugkeer naar uw land van herkomst, redelijkerwijs worden verworpen. Aangezien de aangehaalde daden van vervolging niet geloofwaardig of voldoende zwaarwichtig worden geacht, en voor zover uit uw verklaringen geenszins andere

elementen blijken die een persoonlijke vrees kunnen bewijzen, meent het Commissariaat-generaal, dat u niet bewijst dat u wegens uw activiteiten als lesgever aan kinderen van ontheemden of voormalige guerrillastrijders en uw seksuele geaardheid in Colombia persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of aan discriminerende maatregelen van een zodanige omvang of ernst dat ze vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zouden vormen.

Verder ondermijnt uw gedrag bij aankomst in België eveneens uw vrees. U werd op 2 februari 2020 op de luchthaven onderschept en ondervraagd over uw beweegredenen om naar België te komen. U verklaarde hier te zijn omwille van toerisme en een vriendenbezoek (zie document opgesteld door de federale politie met onderwerp onduidelijk reismotief en onvoldoende bestaansmiddelen dd.2/2/2020). Na controle bleek u dit niet te kunnen staven. Er werd u gevraagd of u asiel wilde aanvragen maar u verklaarde dat u wou terugkeren naar Colombia (zie document opgesteld door de federale politie met onderwerp onduidelijk reismotief en onvoldoende bestaansmiddelen dd. 2/2/2020). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd door het CGVS verklaart u dat u opzoekingswerk had gedaan over het vragen van internationale bescherming in België en u daarom besloot te zeggen dat u voor toerisme kwam (CGVS, p. 22). U gevraagd waarom u dan geen asiel wou aanvragen toen de Dienst Valse en Vervalste Reisdocumenten u hiernaar vroeg zegt u dat de agent nogal ruw was en u vertelde dat het lang zou kunnen duren (CGVS, p. 22). Voor iemand die verklaart omwille van een ernstige gegronde vrees naar België te zijn gekomen omdat hij een verzoek om internationale bescherming wilde indienen, u deed hier immers onderzoek naar, is dit een opmerkelijke houding. De ernst en geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging komt hiermee verder in het gedrang.

Het CGVS concludeert dat er, wat u betreft, in geval van terugkeer naar uw land van oorsprong geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of geen reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet bestaat.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort, identiteitskaart en militaire kaart tonen uw nationaliteit en identiteit aan en deze worden niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de identiteitskaarten van uw vader, uw moeder, uw zus en neefje, zij kunnen hoogstens hun identiteit aantonen en voegen verder niets toe aan uw asielmotieven. Uw diploma's van het middelbaar en de universiteit, en de documenten die uw tewerkstelling aantonen tonen aan dat u effectief heeft gestudeerd en gewerkt heeft in Colombia maar deze tonen niet aan dat u hierdoor problemen heeft gekend. Uw doopattest en de huwelijksakte van uw ouders voegen verder niks toe aan uw asielmotieven, net zoals de attesten van goed gedrag en zeden.

De foto's van uw verwondingen opgelopen op 7 september 2019 tonen slechts aan dat u een hoofdwonde heeft opgelopen. Uit deze foto's valt niet op te maken wanneer, waar en in welke omstandigheden deze werden opgelopen. De bevestigingsbrieven van de parochie en het diocesis werden opgesteld door bevriende personen. Ze werden opgesteld ten behoeve van u en bezitten door hun gesolliciteerd karakter weinig objectieve bewijskracht. Bovendien werden ze ook pas enkele dagen voor uw vertrek uit Colombia geschreven. Uw klacht uit 2012 en de klachten die u neerlegde bij de Personeria Municipal de Soacha, de Defensoria del Pueblo en Procuraduria General de al Nacion de Colombia, en het antwoord van de Personeria Municipal de Soacha tonen aan dat u klacht heeft ingediend. Er dient echter worden vastgesteld dat een klacht slechts een weergave is van uw eigen verklaringen. Het antwoord van de Personeria Municipal betreft een uitnodiging om een verdere verklaring te gaan afleggen. Uit dit document zou dan ook niet kunnen afgeleid worden dat men u niet zou willen helpen zoals u zelf beweerde, integendeel wou men blijkaar wel uw klacht opvolgen (CGVS p. 10).

De krantenartikelen over de moord op J. E. R. (...) geven dit relaas weer maar zoals hierboven uiteengezet toont u niet aan dat u hierdoor nog problemen zou kennen, ook deze artikelen tonen dit niet aan. De informatie over de sociaal-economische situatie in Soacha is algemeen van aard en heeft geen betrekking op uw persoonlijke problemen. De artikelen en informatie die u neerlegt over de situatie van LGBT en het geweld tegen leerkrachten in Colombia kan evenmin een ander licht doen schijnen op uw problemen. Deze informatie is ook algemeen van aard. Dit volstaat echter niet, u moet uw problemen en vrees wegens uw seksuele geaardheid in concreto aantonen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten

afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In haar verzoekschrift gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen dan wel te verklaren. Zij beroept zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing uitvoerig wordt gemotiveerd dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde vrees sinds zij op 7 september 2019 in Soacha aangevallen zou zijn geweest door onbekenden, waarbij zij werd geslagen en beledigd. Meer bepaald wordt vastgesteld dat het opvallend is en geenszins strookt met de door haar beweerde vrees dat (i) verzoekende partij na deze aanval nog enkele maanden, bijna vijf maanden, in Colombia is gebleven zonder enig verder probleem; (ii) de priester voor wie zij dit vrijwilligerswerk deed en haar twee andere collega's geen problemen kenden met hun werk; (iii) haar aanvallers haar nooit bij

haar thuis zijn komen zoeken en ook haar familie met rust werd gelaten, terwijl ze nochtans zeiden op de hoogte te zijn geweest van haar woonplaats; (iv) verzoekende partij niet onmiddellijk klacht is gaan indienen na het incident van 7 september 2019 maar pas de tweede helft van januari 2020 een klacht indiende; en (v) het incident plaatsvond op 7 september 2019 en verzoekende partij het land pas op 1 februari 2020 verliet. Verder wordt nog opgemerkt dat, daargelaten vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de motieven van de daders, ook al zou verzoekende partij toen aangevallen zijn omwille van haar seksuele geaardheid, zelfs dan nog het feit dat zij eenmalig van haar fiets werd geduwd en geslagen niet van die aard is om haar daarom internationale bescherming toe te kennen, waarbij erop gewezen wordt dat er hierna zich geen incidenten meer voor gedaan hebben, men haar nooit thuis is komen zoeken en ook haar familie er geen problemen door kende.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen argumenten aanbrengt die van aard zijn voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

Verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat zij weliswaar niet onmiddellijk haar land had verlaten na het incident, doch wel zo veel mogelijk voorzorgmaatregelen had genomen. Zij legt uit dat zij tot het einde van haar contract bleef uit vrees voor disciplinaire sancties. Bovendien had zij onvoldoende middelen om onmiddellijk een vliegtuigticket te boeken. Daarnaast kon zij ook haar leerlingen niet zomaar in de steek laten. Wat betreft het gegeven dat haar collega's geen problemen kenden met hun werk, wijst verzoekende partij erop dat zij geen kwetsbaar profiel hebben, dit in tegenstelling tot verzoekende partij die homoseksueel is en bovendien een homoseksuele partner had die vermoord werd omwille van zijn betrokkenheid bij het vredesproces. Voorts meent verzoekende partij dat het feit dat haar belagers niet bij haar thuis kwamen, niet betekent dat zij geen gevaar zou lopen. Ten slotte stelt verzoekende partij nog dat zij pas in januari 2020 een klacht heeft ingediend omdat zij vreesde dat de situatie door het indienen van een klacht alleen maar erger zou worden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met bovenstaand betoog, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing, die deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen.

2.2.4.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat voor wat betreft de moord op haar partner J. E. R. en de bedreigingen in 2012 verzoekende partij geen actuele vrees aannemelijk maakt, oppert verzoekende partij dat deze problemen geenszins losgekoppeld kunnen worden van de problemen die de aanleiding waren voor haar vertrek uit Colombia. Verzoekende partij benadrukt dat het geweten is dat zij een homoseksuele relatie had met deze man, wat haar kwetsbaar maakt. Dit wordt aangetoond door het feit dat de personen die haar in 2012 bedreigden haar '*het vriendje van J. E. R.*' noemden en het feit dat ook bij het incident op 7 september 2019 door haar aanvallers verwezen werd naar haar verleden nu zij riepen dat verzoekende partij '*een janet was die de guerrilla steunde*'.

2.2.4.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing heeft dat het incident in 2019 gelinkt is aan haar relatie met J. E. R.. Immers wordt in dit verband in de bestreden beslissing opgemerkt dat wanneer verzoekende partij werd gevraagd wat de jongeren die haar van haar fiets duwden zeiden, zij verklaarde dat ze haar zeiden dat ze niet meer mocht terugkeren of dat zij de gevolgen wel zou dragen. Wanneer deze vraag werd herhaald, voegde zij eraan toe dat ze haar ook sloegen. Pas later gaf verzoekende partij plots aan dat ze haar ook zeiden '*het is die janet die de guerrilla helpt*'. Toen verzoekende partij vervolgens werd gevraagd hoe ze dan wel wisten dat zij homoseksueel was, nu zij het slechts aan priester R. vertelde en niemand anders op de hoogte was, verklaarde zij dat zij een jongen als afscheid had omhelsd en ze zo tot die conclusie zijn gekomen (administratief dossier, stuk 6, notities CGVS, p. 20-21). Dat het 'geweten' zou zijn dat zij een homoseksuele relatie had met J. E. R., zoals zij thans stelt in haar verzoekschrift, strookt dan ook niet met hetgeen zij verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Door verwerende partij wordt dan ook terecht opgemerkt dat verzoekende partij wat betreft de moord op haar partner J. E. R. en de bedreigingen in 2012 geen actuele vrees aannemelijk maakt, aangezien deze moord al van bijna 20 jaar geleden dateert en verzoekende partij enkel in 2012 éénmalig bedreigingen ontving van personen die haar benoemden als '*het lief van J. E. R.*' doch in de jaren nadien hierdoor geen problemen meer kende, waardoor er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoekende partij hier al die jaren later nog problemen zou door kennen, temeer nu zij niet langer politiek actief is.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar verschillende internationale rapporten over de huidige situatie van homoseksuelen in Colombia, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie voor homoseksuelen in Colombia niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond. Verzoekende partij slaagt hierin geenszins, nu in de bestreden beslissing terecht het volgende wordt vastgesteld: *“Wat betreft de door u naar voren geschoven asielmotieven met betrekking tot uw seksuele geaardheid komt het CGVS tot de volgende vaststellingen. Vooreerst wil het CGVS benadrukken dat het uw seksuele geaardheid niet in vraag stelt. Bij het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming heeft het Commissariaat-generaal kennis genomen van, en houdt het rekening met de huidige situatie van homoseksuelen in Colombia. Bijgevolg werd uw aanvraag met betrekking tot uw individuele situatie en uw persoonlijke vrees voor vervolging met omzichtigheid onderzocht. Algemene informatie betreffende de situatie van LGBTIQ in Colombia werd toegevoegd aan de blauwe farde van het administratieve dossier.*

In het licht van de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is het CGVS zich ervan bewust dat de situatie van homoseksuelen personen niet gemakkelijk is in Colombia en dat er zich problemen kunnen voordoen. Het CGVS is er zich tevens van bewust dat er discriminatie kan zijn. Het Commissariaat-generaal wijst er echter op dat discriminatie slechts in bijzondere omstandigheden overeenstemt met vervolging en dit wegens hun ernst en/of frequentie. In het kader van een verzoek om internationale bescherming dient de verzoeker echter concreet te bewijzen dat hij persoonlijk redenen heeft om vervolging te vrezen, wat u in dit geval niet hebt kunnen doen.

De daden waaraan u vreest te worden blootgesteld in geval van terugkeer naar uw land, overtuigen het CGVS niet van het bestaan van een risico voor u in geval van terugkeer naar uw land. In dit geval wijst deze beoordeling er niet op dat er, wat u betreft, in geval van terugkeer naar het land een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Bovendien ziet het CGVS geen enkel ander element dat toelaat te oordelen dat u ernstige redenen hebt om vervolging te vrezen of dat u een risico op ernstige schade loopt.

Hoewel u in het algemeen stelt dat er homofob gedrag voorkomt in Colombia (CGVS, p. 11) en zeker in Soacha en u in Colombia soms uitgelachen of beledigd werd (CGVS, p. 18) omwille van uw geaardheid stelt het Commissariaat-generaal vast dat u 49 jaar bent en dat u al jaren werkte als leerkracht (CGVS, p. 14), en dus in het bezit bent van twee diploma's (CGVS, p. 4, 5). U bent dus financieel onafhankelijk en uit uw verklaringen blijkt dat uw seksuele geaardheid u niet heeft belet gedurende verschillende jaren in Colombia een beroepsleven te leiden. Het volstaat niet dat u verwijst naar de algemene situatie van homoseksuelen personen in Colombia, u dient uw vrees in concreto aan te tonen. Dat u het incident dat u overkwam op 7 september 2019 eveneens linkt aan uw homoseksualiteit kan niet volledig overtuigen. Wanneer u werd gevraagd wat de jongeren die u van uw fiets duwden zeiden, verklaarde u dat ze u zeiden dat u niet meer mocht terugkeren of dat u de gevolgen wel zou dragen (CGVS, p. 20). Wanneer deze vraag wordt herhaald voegt u eraan toe dat ze u ook sloegen (CGVS, p. 20). Pas later verklaart u plots dat ze u ook zeiden “het is die Janet die de guerrilla helpt” (CGVS, p. 21). U gevraagd hoe ze dan wel wisten dat u homoseksueel was, u heeft het immers slechts aan priester R. (...) verteld en niemand anders was op de hoogte, verklaart u dat u een jongen als afscheid had omhelsd en ze zo tot die conclusie zijn gekomen.

Daarnaast verklaart u zelf nooit eerder enig probleem ondervonden te hebben omwille van uw geaardheid (CGVS, p. 18). Zelf kende u geen problemen of ondervond u geen discriminatie. U stelt wel dat u door uw homoseksualiteit u steeds moet opletten wat u doet. Hoewel u niet aan mensen vertelde dat u homoseksueel was, blijkt uit uw verklaringen dat u een relatief normaal leven kon leiden in Colombia. U ging bijvoorbeeld met uw partner J. E. R. (...) mee naar zijn huis en soms iets uit drinken (CGVS, p. 16), zij het niet in gaybars. Daarnaast gaat u soms naar de film (CGVS, p. 14) of naar een sauna (CGVS, p. 17) en vertoonde u zich dus in het openbaar. Hieruit kan worden afgeleid dat u kon deelnemen aan het gewone openbare leven in Colombia. Daarnaast benadrukt het Commissariaat-generaal eveneens dat u in de loop der jaren verschillende homoseksuele relaties en contacten hebt gehad (CGVS, p. 17). Hieruit blijkt dat u wel degelijk een leven kon uitbouwen als homoseksueel.

Hoewel u uw familie nog niet expliciet heeft verteld over uw geaardheid vermoedt u wel dat ze ervan op de hoogte zijn (CGVS, p. 16). U ging immers veel bij J. (...) logeren en u bent niet getrouwd (CGVS, p. 16). U denkt dat uw ouders het er moeilijk mee zouden hebben mocht u het hen expliciet vertellen (CGVS, p. 16). Echter blijkt uit uw verklaringen dat uw vader u ook getroost heeft na de dood van J. (...), en dat hij toen wel vermoedde dat er meer aan de hand was (CGVS, p. 16). Hieruit kan worden gesteld dat uw familie u indien nodig de nodige steun zal verlenen. Daarnaast is ook uw beste vriend en priester R. (...) op de hoogte van uw geaardheid en maakt hij hier geen problemen van (CGVS, p. 18).”

2.2.6. De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de bestreden beslissing tevens wordt gemotiveerd dat het gedrag van verzoekende partij bij aankomst in België eveneens de door haar voorgehouden vrees ondermijnt. Meer bepaald wordt door verwerende partij het volgende opgemerkt: *“Verder ondermijnt uw gedrag bij aankomst in België eveneens uw vrees. U werd op 2 februari 2020 op de luchthaven onderschept en ondervraagd over uw beweegredenen om naar België te komen. U verklaarde hier te zijn omwille van toerisme en een vriendenbezoek (zie document opgesteld door de federale politie met onderwerp onduidelijk reismotief en onvoldoende bestaansmiddelen dd.2/2/2020). Na controle bleek u dit niet te kunnen staven. Er werd u gevraagd of u asiel wilde aanvragen maar u verklaarde dat u wou terugkeren naar Colombia (zie document opgesteld door de federale politie met onderwerp onduidelijk reismotief en onvoldoende bestaansmiddelen dd. 2/2/2020). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd door het CGVS verklaart u dat u opzoekingswerk had gedaan over het vragen van internationale bescherming in België en u daarom besloot te zeggen dat u voor toerisme kwam (CGVS, p. 22). U gevraagd waarom u dan geen asiel wou aanvragen toen de Dienst Valse en Vervalste Reisdocumenten u hiernaar vroeg zegt u dat de agent nogal ruw was en u vertelde dat het lang zou kunnen duren (CGVS, p. 22). Voor iemand die verklaart omwille van een ernstige gegronde vrees naar België te zijn gekomen omdat hij een verzoek om internationale bescherming wilde indienen, u deed hier immers onderzoek naar, is dit een opmerkelijke houding. De ernst en geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging komt hiermee verder in het gedrang.”* Verzoekende partij laat deze motivering geheel ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.7. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.". Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die voormelde vaststelling in een ander daglicht plaatsen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT